

Αθωνική

ΙC | ΧC
NH | ΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 219

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ὁ ΛΕΠΡΟΣ, ὁ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Πενήντα χρόνια συμπληρώθηκαν ἀπὸ τὴν κοίμησι τοῦ Ὁσίου πατρός μας Νικηφόρου τοῦ Λεπρού τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἦταν 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1964, ἡμέρα Σάββατο, ὅταν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Στὰ πενήντα χρόνια πού πέρασαν, ὁ Ἅγιος ἔκανε πληθώρα θαυμάτων. Κάποια ἀπὸ αὐτὰ θὰ σᾶς παρουσιάζουμε ὅλο τὸν χρόνο μέσα ἀπὸ τὴν στήλη αὐτή.

1964 - 2014

Ἦταν Δευτέρα 7 Ἰουλίου 2008, μνήμη τῆς Ἁγίας Κυριακῆς καὶ συμμετεῖχα στὴν Θεία Λειτουργία πρὸς τιμὴν τῆς. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου μὲ τὸ λείψανό του. Συνέβη νὰ ἔχω μιά κρεατοελιά στὴν δεξιὰ μου μασχάλη, πού ἀπὸ κάποιον ἐρεθισμὸ, εἶχε διογκωθεῖ καὶ μὲ πονοῦσε. Εἶχα κατὰ νοῦ νὰ ἐπισκεφθῶ κάποιον δερματολόγο, γιατί εἶχα ἀκούσει ὅτι δέν πρέπει νὰ πεiràζουμε τίς κρεατοελιές, καὶ τότε πέρασε μιά σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό μου: νὰ παρακαλέσω τὸν Ἅγιο Νικηφόρο καὶ νὰ ἀκουμπήσω ἐπάνω στὴν ἐλιά ἓνα εἰκονάκι του, πού μοῦ εἶχαν δώσει ἐκεῖνο τὸ πρωί, μαζί μὲ τὸ βιβλίο γιὰ τὸν βίο του.

Ἐπανέλαβα τὴν ἴδια κίνησι μὲ πίστι δύο φορές ἀκόμα. Τὴν τρίτη ἡμέρα ἡ ἐλιά ἄρχισε νὰ συρρικνώνεται καὶ, μετὰ ἀπὸ πέντε ἡμέρες, ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὴν μασχάλη μου τελείως. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου (Μαρτυρία Ἰωάννου Μιχαήλ - Ἐλευσίνα).

Ἦ πρώτη μου ἐπαφή μὲ τὸν Ἅγιο Νικηφόρο ἦταν στὶς 4 Ἰανουαρίου 2009, στὴν μνήμη του, ὅταν ἐγὼ βρισκόμουν στὴν Ἀθήνα καὶ εἶχα κάνει εἰσαγωγή στό Ἀρεταίειο, μετὰ ἀπὸ διάγνωσι ὄγκου 7,5 ἑκατοστῶν καὶ ἄλλων διάσπαρτων μικρότερων ὄγκων στό ἦπαρ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δέχθηκα ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο Πατέρα Πολύκαρπο, πού μέ προέτρεπε νὰ πάω νὰ προσκυνήσω τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου (μοῦ μίλησε ἐν συντομίᾳ γιὰ τὸν Ἅγιο). Πράγματι πῆγα. Αὐτὸ πού ἔνοιωσα ἀμέσως ἦταν μιά ἔλξι. Προσκύνησα τὰ Ἅγια Λείψανα, μίλησα γιὰ λίγο μὲ τὸν Ἅγιο καὶ ἔφυγα.

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν ἐν ἀναμονῇ τοῦ χειρουργείου, προκειμένου νὰ ἀφαιρεθοῦν τὰ 3/4 σχεδὸν ἀπὸ τὸ συκῶτι μου. Μία ἡμέρα πρὶν ἀπὸ τὴν δύσκολη αὐτὴ ἐγχείρησι ξαναπῆγα καὶ προσκύνησα τὸν Ἅγιο καὶ τοῦ ζήτησα ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς μου τὴν βοήθειά του. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ Ἅγιο Λείψανό του εὐωδίαζε.

Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ εἶχα ἀντλήσει δύναμι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικηφόρο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φθάσω στό χειρουργεῖο χωρὶς φόβο καὶ μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ μετέπειτα μετεγχειρητικὴ κατάστασι νὰ περάσῃ χωρὶς πρόβλημα. Ἐνα χρόνο μετὰ, καὶ ἀφοῦ εἶχα γίνει τελείως καλά, ἔμαθα πὼς οἱ γιατροὶ εἶχαν ἐξηγήσει στοὺς οἰκείους μου πὼς ἡ κατάστασι μου ἦταν πολὺ σοβαρὴ καὶ μοῦ ἔδιναν λίγους μόνο μῆνες ζωῆς. Εὐχαριστῶ τὸν Ἅγιο Νικηφόρο γιὰ τὴν βοήθεια πού μοῦ προσέφερε στὴν πιὸ δύσκολη καὶ κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου (Μαρτυρία Ἰωάννου Λιανάκη - Κέρκυρα).

✘ Ἐάν δέν ποῦμε “δόξα σοὶ ὁ Θεός” στὶς χαρές, πὼς θὰ τὸ ποῦμε στὶς θλίψεις; Ἄλλὰ ὅταν εἶναι κάποιος ἀχάριστος, δέν γνωρίζει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Γιὰ μένα ἡ ἀχαριστία εἶναι θανάσιμο ἀμάρτημα.

✘ Ἐνας πατέρας ἔχει π.χ. ὀκτῶ παιδιά. Τὰ πέντε μένουν στό σπίτι, κοντὰ του,

καὶ τὰ τρία φεύγουν μακριὰ καὶ δέν τὸν σκέπτονται. Σ’ αὐτὰ πού μένουν κοντὰ του, ἂν κάνουν καμμιὰ ἀταξία, τοὺς δίνει κανένα σκαμπιλάκι ἢ, ἂν εἶναι φρόνιμα, τὰ χαϊδεύει. Αὐτὰ πού εἶναι μακριὰ οὔτε χᾶδι, οὔτε σκαμπιλάκι ἔχουν. Ἐτσι κάνει καὶ ὁ Θεός. Τοὺς ἀνθρώπους πού εἶναι κοντὰ Του καὶ ἐκείνους πού ἔχουν καλὴ διάθεσι, ἂν σφάλλουν λίγο, τοὺς δίνει ἓνα σκαμπιλάκι καὶ ἐξοφλοῦν. Σ’ ἐκείνους πού εἶναι μακριὰ Του δίνει χρόνια γιὰ νὰ προλάβουν νὰ μετανοήσουν.

† **Γέρον Παῖσιος**

✘ Ὅταν ἡ καρδιά μας δέν ἔχει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, δέν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε. Εἴμαστε σάν πλοῖα πού δέν ἔχουν βενζίνη στὴν μηχανή τους.

✘ Τὸν Χριστό πρέπει νὰ τὸν σκεπτόμεθα πάντα μὲ ἀγάπη. Μπορεῖ νὰ κρατοῦμε στὰ χέρια μας μιά φωτογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπειδὴ δέν τὸν γνωρίζομε, ἢ μᾶλλον δέν τὸν ἀγαποῦμε, δέν μᾶς συγκινεῖ. Ἐνῶ ὅταν πάρωμε τὴν φωτογραφία τῆς μάνας μας, ἀμέσως ἡ ψυχὴ μας σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγάπη.

† **Γέρον Ἀμφιλόχιος**

✘ Εἶναι προτιμότερο νὰ τὰ χαλάσῃς μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ νὰ τὰ ἔχῃς καλά μὲ τὸν Γέροντά σου, παρὰ τὸ ἀντίθετο. Διότι ὁ Γέροντάς σου μὲ σύνεσι, προσοχή, προσευχὴ καὶ περισκεψι θὰ σέ φέρῃ πάλι κοντὰ στὸν Θεό.

† **Γέρον Ἐπιφάνιος**

✘ Ἐκεῖνος πού διαβάζει εἶναι σάν νὰ θερίζῃ, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀκούει εἶναι σάν νὰ μαζεῦῃ τὰ στάχυα πού περισσεύουν.

✘ Ἐνα κακὸ βιβλίο σοῦ κάνει κακό. Ἐνα καλὸ βιβλίο σέ ὠφελεῖ, ἀκόμα καὶ ὅταν δέν εἶσαι ἐτοιμος νὰ τὸ ἐφαρμοῖσῃς στὴν πράξι. Ἐπειδὴ, ὁμως, τὸ ἐπιθυμοῦμε ἐσωτερικά, σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρὸ, χωρὶς βία καὶ πίεσι, ὠρμάζει ἡ ἐπιθυμία τοῦ καλοῦ καὶ τελικὰ τὸ ἐφαρμόζεις.

† **Γέρον Ἰερώνυμος**

“Άγιος Άνθιμος Χίου, μιλώντας κάποτε προς τις αδελφές του Ίερού Παρθενώνος της Παναγίας Βοηθείας, λόγω του έορτασμού της Κυριακής της Σταυροπροσκυνησεως, είπε τα εξής:

“Αδελφές, σύν Θεώ ἐπεράσαμεν καί τήν τρίτην εβδομάδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καί ἀρχίζομεν τήν τετάρτην, Θεοῦ βοήθεια ἐφθάσαμεν εἰς τό ἡμῖς τοῦ ἀγώνος· καί ἐξαφνα μᾶς παρουσιάζει σήμερα ἡ ἐκκλησία μας τήν προσκύνῃσιν τοῦ τιμίου καί ζωοποιῦ Σταυροῦ, ἐπειδή ἐκοπιάσαμεν ἐπὶ τρεῖς εβδομάδας. Ἐφεραν, λοιπόν, οἱ ἅγιοι Πατέρες τήν προσκύνῃσιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, διὰ νά ἐνισχυθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά προχωρήσουν τό ὑπόλοιπον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Καί πάλιν δειλῶ καί πάλιν ἐντρέπομαι καί πάλιν δέν τολμῶ νά σᾶς ὀμιλήσω, καθὼς σᾶς τό λέγω πολλάκις. Ἄλλὰ τέλος πάντων. Ἐν μέσῳ τοῦ ἀγώνος, λοιπόν, μᾶς παρουσιάζεται ὁ Σταυρός! Ὁ Τιμιος Σταυρός! Τό ὄπλον κατά τῶν δαιμόνων, ἡ δύναμις τῆς χάριτος, τό ἐξαιρετικόν ὄπλον ὄλων τῶν ἁγίων, διότι μ’ αὐτό τό ὄπλον ἐπολέμησαν καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, μ’ αὐτό ἐπῆραν καί οἱ

λευτήτου κολάσεως καί μᾶς παραδίδει εἰς τόν Σατανᾶ. Ἀπορρίπτομεν τήν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ καί ἐγκολπωνόμεθα τήν φιλοσαρκίαν· ἀποβάλλομεν τόν σεβάσμιον καί τίμιον Σταυρόν καί ἐγκολπωνόμεθα τήν μέριμνα, πῶς νά θρέψωμε τό σαρκίον μας μέ διάφορα βρώματα καί ἄλλα ὑλικά μέσα, τά ὁποῖα εἶναι ἐναντίον τῆς ψυχῆς μας. Περιφρονοῦμεν τήν δύναμιν, τήν ὁποῖαν περιέχει ὁ τίμιος Σταυρός καί ρίπτομεν τήν ἐπιμέλειάν μας ὄλην εἰς τό νά πράττωμεν τά κακά θελήματα τῆς σαρκός. Μέ αὐτά πού σᾶς λέγω, ἀδελφές, θέλω κάπως νά σᾶς δυναμώσω· θέλω νά σᾶς δώσω κάποια ἐνίσχυσις.

Λοιπόν, ἀδελφές, ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς μας, ἡ ἀνδρεία μας, ἡ ὄλη δύναμις μας εἶναι αὐτός ὁ Σταυρός. Ἐάν πραγματικῶς τόν σηκώνομεν μέ διάθεσι, μέ χαρά, μέ προθυμία, ἐτοιμος εἶναι νά μᾶς βοηθήσῃ, νά μᾶς ἐνισχύσῃ καί νά ἐξαφανίσῃ τελειῶς καί ἀπολέσῃ τοὺς ἐχθρούς μας. Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ, καθὼς εἶπαμεν, περισσεύει ἀπό τήν χάριν ὄλων τῶν ἁγίων.

Αὐτός ὁ σταυρός, τόν ὁποῖον ἐμεῖς τώρα σηκώνομεν, θά λάμπῃ μίαν ἡμέρα, καθὼς λάμπει ὁ ἥλιος τρεῖς φορές τόσο. Θά προπορεύεται πλῆθος ἀγγέλων ἀναρίθμητον καί ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα δέν θά μπορῇ νά τό περιγράψῃ· κατόπιν θά ἔρχονται οἱ Ἀπόστολοι, οἱ μάρτυρες, ἔπειτα οἱ ὅσοι, πλῆθος ἀναρίθμητον... οἱ ὁποῖοι τόν ἐσήκωσαν εἰς ὄλην τους τήν ζωή μέ ὄλη τους τήν εὐχαρίστησι. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού τόν ἐσήκωσαν, μόλις τόν ἰδοῦν, θά τρέξουν νά τόν προῦπαντήσουν καί νά τόν προσκυνήσουν μέ χαρά. Τήν χαρά, πού θά αισθανθοῦν τότε οἱ δίκαιοι, μέ λόγια δέν μποροῦμε νά τήν περιγράψωμε. Θά βγοῦν ὅσοι ἐπέρασαν τήν ζωὴν τους μέ θλίψεις, ὅσοι

ἡ δύναμις τοῦ

ΣΤΑΥΡΟΥ

μάρτυρες καί ὅσοι καί ὅλοι οἱ ἅγιοι καί ἐνίκησαν τόν ἐχθρόν. Τό ὄπλον αὐτό τό ἐπαρουσίασεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καί τοῦ ἔδωσε χάριν· διότι ἀνέβηκεν ἐπάνω του καί διὰ τοῦ ἰδίου τοῦ αἵματος ἐραντίσθηκε. Τό ἡγίασε, λοιπόν, τό ἐτίμησε καί τοῦ ἔδωσε χάριν, ὥστε ὅποιος πάρῃ αὐτό τό ὄπλον, νά ἔχῃ δυνάμεις πολλές καί νά πορεύεται.

Ὁ Ἀπόστολος Μάρκος λέγει ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός “ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἄρατω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι”.

Ἐχεις νά τιμωρηθῆς, ἔχεις νά πάθῃς πολλά λυπηρά, θλίψεις, στενοχωρίας, πόνους, μόχθους, διὰ τοῦτο εἶπε πρῶτα, “ὅποιος θέλει νά ἔλθῃ πίσω μου, πρέπει νά ἀρνηθῇ τόν ἑαυτόν του· νά μὴν τόν ἔχῃ σέ ὑπόληψιν”.

Αὐτό τό ἱαματικόν καί δυναμωτικόν φάρμακον μᾶς δίδει σήμερα ὁ Χριστός πρὸς ἐνίσχυσιν καί βοήθειάν μας, διὰ νά καταπολεμοῦμεν τὰς δυσκολίας, νά δυναμώνουν τὰ νεῦρα, νά ἐνθαρρύνεται ἡ καρδιά καί νά προχωροῦμεν. Ἐμεῖς ἤλθαμεν ἐδῶ, ἀδελφές, διὰ νά σηκώσωμεν τόν σταυρόν· τό κατά τῶν δαιμόνων ὄπλον· τήν δύναμιν τοῦ σώματος καί τήν ἐνίσχυσιν κατά τῶν παθῶν. Καί πού θέμε νά πᾶμε, ἀδελφές, καί πρέπει νά πάρωμεν αὐτό τό ὄπλον; Ὅλοι τό γνωρίζομεν ὅτι εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν θέμε νά πᾶμε. Τό ὄπλον τοῦτο ἔχει δυνάμεις νά μᾶς σηκώσῃ· ἔχει ἐξουσίαν νά πρεσβεύῃ πρὸς τόν Θεόν, ἔχει ἐνεργητικὴν χάριν νά ἀποσπάσῃ ὅλα τὰ νεῦρα καί τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καί νά μᾶς ἀνεβάσῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Πρέπει, ὅμως, νά τόν σηκώσωμεν· καί ἐτοιμος εἶναι αὐτός ὁ σταυρός νά μᾶς τὰ χάρισῃ ὅλα. Δέν θά σκεφθοῦμε τίποτε· μήτε πόνους μήτε μόχθους μήτε πείνα μήτε διψα μήτε γυμνότητα μήτε ἄλλο κανένα.

Δέν τόν σηκώνομεν ὅμως, ἀδελφές, καθόλου· καί διὰ τοῦτο ἔχομεν καθημερινῶς θλίψεις· διὰ τοῦτο ἔχομεν καθημερινῶς στενοχωρίας, ἐπειδὴ δέν σηκώνομεν τόν σταυρόν, παρά σηκώνομεν τό βάρος του σαρκίου μας, τό ὁποῖον μᾶς κρημνίζει εἰς τήν αἰώνιον κόλασιν, μᾶς καταποντίζει εἰς τὰ βάραθρα τῆς ἀτε-

εῖχαν τήν κατά Θεόν ὑπακοή, ὅσοι εἶχαν τήν ὑπομονήν, τήν μακροθυμίαν, τήν χρηστότητα, τήν ἀγαθωσύνην, τήν πραότητα, ὅσοι ἐταλαιπωρήθησαν μέ τήν νηστεία, μέ τόν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως, μέ τὰ βάσανα καί τὰς θλίψεις τοῦ ματαίου βίου. Ὅλοι αὐτοί, λοιπόν, θά βλέπῃς νά κατεβαίνουν μέ ἐκεῖνη τήν χαρά τήν ἀπερίγραπτη· νά προπορεύεται δέ καί νά εὐλογῇ ἀπό πάνω ὁ τίμιος Σταυρός.

Προσέχετε, ἀδελφές, μὴν ἀφήνετε τήν καρδιά σας νά στρέφῃ εἰς τό κακόν. Σοῦ ἔτυχε κάτι; Πρόσεξε! Μὴν ἀφήσῃς τόν ἑαυτόν σου· κάμε τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ νά φύγῃ ὁ πειρασμός. Ὅπως θά πειράξῃ ἐσένα ὁ Σατανᾶς, θά πειράξῃ καί τόν ἄλλον, καί νά προσέχετε· διότι ἔτσι ἔρχονται οἱ ἐριδες, ἔρχονται τὰ λόγια, οἱ διχόνοιες, ὁ φθόνος, τό μῖσος καί ἄλλα πολλά. Ὅ,τι σᾶς συμβῇ, νά τό μεταβάλλετε εἰς καλόν· αὐτά ἀπαιτεῖ ὁ σταυρός, τόν ὁποῖον σηκώνετε: Νά ἀποφεύγετε τό μῖσος, τήν ἐχθρα, τόν φθόνον, τήν κατάκρισι, τήν κατηγορία.

Σηκώνεις τόν σταυρόν; Ὅλο ὑπομονή θά εἶσαι· ὄλο ταπεινώσι· ὄλο χαρά.. Τήν θλίψι χαρά θά τήν ἔχῃς· τήν στενοχωρία, τοὺς πόνους, τοὺς μόχθους, τήν πείνα, τήν διψα, ὅλα χαρά καί ἀγαλλίασι θά τὰ ἔχῃς. Τό χαμόγελο δέν θά λείπῃ ἀπό τό στόμα σου· τὰ μάτια σου ὄλο χαρούμενα θά εἶναι· τὰ πάντα θά σοῦ εἶναι εὐχάριστα, ἐπειδὴ σηκώνεις τόν σταυρό, τόν ὁποῖο προσκυνεῖ σήμερα ὄλος ὁ κόσμος. Τέτοια δύναμι μᾶς δίδει ὁ Θεός καί ἐμεῖς νά τήν ἀποφεύγωμεν; Νά τόν σηκώνωμε, λοιπόν, τόν σταυρό μέ χαρά. ■

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ Η ΛΘΑΙΝΑ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΙ ΟΙ ΚΑΜΗΛΕΣ

Στήν Μαρωνία, ένα μικρό χωριό κοντά στην Αντιόχεια, ζούσε ένας άγιος και θαυμαστός Γέροντας, ονόματι Μάλχος. Στήν αρχή του μοναχικού του βίου έζησε γιά κάμποσα χρόνια σ' ένα Μοναστήρι, στό Άλέπο, καί προώδευσε πνευματικά. Όταν πέθανε ο πατέρας του, γύρισε στό σπίτι του νά παρηγορήσει τήν μητέρα του καί τότε σκέφθηκε νά πουλήσει τά υπάρχοντά του, νά δώσει μερικά χρήματα στους πτωχούς καί μέ τά υπόλοιπα νά χτίσει ένα Μοναστήρι καί νά γίνη Γέροντας εκεί. Έκανε όμως καί μιά άλλη σκέψη: νά κρατήσει λίγα χρήματα γιά τά γεράματά του.

Οι σκέψεις αυτές τόν βασάνιζαν καί πήγε στόν Γέροντά του νά εξομολογηθή.

- Παιδί μου, μήν έμπιστεύεσαι τίς σκέψεις σου, του είπε εκείνος, γιαντί αυτές είναι παγίδες του σατανά, πού, μέ παρόμοιες μεθοδείες, έβγαλε πολλούς μοναχούς από τόν δρόμο τους.

Τού ανέφερε χωρία τών Γραφών καί άλλες μαρτυρίες ο Γέροντας, αλλά δέν κατάφερε νά τόν πείσει. Έφυγε λοιπόν ο Μάλχος από τό Μοναστήρι καί πήγε από τό Άλέπο στόν Έδεσσα. Έμεινε εκεί, φοβούμενος νά προχωρήσει παραπέρα, λόγω τών κλεφτών πού λυμαίνονταν τήν περιοχή. Περιμένε νά μαζευτούν καί άλλοι, γιά νά συνεχίσουν μαζί τόν δρόμο. Δέν πρόλαβαν όμως νά ξεκινήσουν καί μιά ομάδα Άράβων ληστών τούς αιχμαλώτισε. Ο Άραβας, πού ήταν επικεφαλής, του ανέθεσε τήν βοσκή τών προβάτων του. Ευχαριστημένος μάλιστα από τήν δουλειά του, του προσέφερε γιά σύζυγο, μιά γυναίκα, πού είχε επίσης αιχμαλωτίσει.

- Είμαι μοναχός καί δέν μπορώ νά παντρευτώ, του άπάντησε ο Μάλχος, κάτι πού έκανε έξω φρενών τόν Άραβα καί παραλίγο νά τόν σκοτώσει. Έτσι αναγκάστηκε νά παντρευτή εκείνη τήν γυναίκα. Μετά τόν γάμο, όταν έμειναν μόνοι, η γυναίκα του είπε πώς κι εκείνη θέλει νά διαφυλάξει τήν αγνότητά της όσο κι εκείνος. Του ζήτησε μάλιστα νά φύγουν κρυφά καί νά τήν αφήσει σέ κάποιο γυναικείο Μοναστήρι.

Μιά μέρα, ο Μάλχος θυμήθηκε τά όσα του είχε πει ο Γέροντάς του καί πόσο αγωνίσθηκε, γιά νά τόν πείσει νά μείνει στό Μοναστήρι. Παρατήρησε τότε μιά στρατιά μυρμηγκια, πού μέ μεγάλη προσοχή καί εργατικότητα, κουβαλούσαν στην φωλιά τους προμήθειες γιά τόν χειμώνα πού έρχόταν. Άλλα κουβαλούσαν σπόρους, φορτία μεγαλύτερα από τό σώμα τους, άλλα πάλι κουβαλούσαν χώμα καί τό άφηναν δίπλα στην είσοδο τής φωλιάς, ώστε νά τήν φράξουν, όταν θ' άρχιζαν οι βροχές. Ο Μάλχος παρατηρούσε τήν τάξη, μέ τήν όποία εργαζόνταν εκείνα τά μυρμηγκια, καί θυμήθηκε τήν τάξη τών αδελφών, καθώς έκαναν τά διακονήματά τους, στό Μοναστήρι.

- Καλά μάς συμβουλεύει ο Σολομών, σκέφθηκε, νά μιμηθούμε αυτά τά μικρά έντομα, γιαντί θέλει νά μάς άφυπνίσει από τήν ράθυμη καί όκνηρή στάσι μας, θέλει νά μάς παροτρύνει νά δράσουμε μέ σοφία καί νά κάνουμε τά πράγματα εκείνα, πού είναι απαραίτητα στόν άγώνα μας γιά τήν λύτρωσι.

Αυτή η εικόνα τόν έκανε ν' άποφασίσει νά διαφύγει από τόν Άραβα δεσμότη του. Τό άνακοίνωσε καί στην γυναίκα, πού άμέσως συμφώνησε. Ξεκίνησαν νύχτα. Σέ έντε μέρους ο Άραβας, πού είχε ριχθεί στό κατόπι τους, τούς έφθασε. Χώθηκαν στην πρώτη σπηλιά πού βρήκαν μπροστά τους, ελπίζοντας νά γλυτώσουν. Εκεί είχαν βρει καταφύγιο από τόν καύσωνα τής έρήμου, φίδια, σκορπιοί, αλλά καί κάποια λιοντάρια. Οι διώκτες τους κατέβηκαν από τίς καμήλες τους καί στάθηκαν στην είσοδο τής σπηλιάς. Μόλις τούς είδαν ο Μάλχος καί η γυναίκα, πάγωσαν από τόν φόβο τους. Ο Άραβας διέταξε τόν άκόλουθό του νά μπη μέσα στην σπηλιά καί νά τούς βγάλει έξω.

Έκείνη τήν ώρα μιά λιονταρίνα σηκώθηκε από τήν δεξιά μεριά τής σπηλιάς, ώρμησε πάνω στόν δύστυχο άνθρωπο καί άφου τόν τραγγάλισε, τόν έσυρε καί τόν άφησε στό πόδια του μικρού της. Ο Άραβας μπήκε τότε κι αυτός μέσα, γιά νά δι ή συμβαίνη, αλλά η λέαινα χύμηξε πάνω του καί μέ μιά δαγκωνιά τόν άφησε νεκρό.

Ο Μάλχος καί η γυναίκα είχαν καθήσει σέ μιά γωνιά, έντρομοι από αυτά πού είχαν συμβεί. Θαύμασαν τά άνείπωτα μεγαλεία του Θεού καί δόξασαν Αυτόν πού τούς άπάλλαξε από τά βάσανα καί πού μέ τόν Λόγο Του διέταξε τά άγρια θηρία νά τούς γλυτώσουν από τούς έχθρούς τους. Η λέαινα δέν τούς πείραξε καθόλου. Αντίθετα, πήρε τό μικρό της καί έφυγε.

Όταν ξημέρωσε, άποφάσισαν νά βγούν έξω. Διαπίστωσαν τότε μέ έκπληξη, ότι στην είσοδο τής σπηλιάς τούς περιέμεναν οι καμήλες του Άραβα, φορτωμένες μέ προμήθειες. Έφθγαν καί ευχαρίστησαν τόν Κύριο, πού τούς λύτρωσε. Μετά άνέβηκαν στις καμήλες καί, άφου διέσχισαν τήν έρημο σέ δέκα ήμέρες, ο Μάλχος άφησε τήν γυναίκα σέ κάποιο Μοναστήρι κι εκείνος επέστρεψε στην Μονή τής μετανοίας του.

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το
γεροντικό

ΔΟΚΙΜΑΣΙ ΑΓΑΠΗΣ

Κάποτε ο Άββας Άγάθων κατέβηκε στην πόλι γιά νά πουλήσει κάποια μικρά εργόχειρά του. Στόν δρόμο πού περνούσε βρήκε έναν λεπρό, πού καθόταν σ' ένα σκαλοπάτι καί ζητιάνευε.

- Πού πηγαίνεις, Πάτερ; του λέγει ο λεπρός.

- Στην πόλι γιά νά πουλήσω τά άγγελια μου, του άπαντά ο Άββας.

- Κάμε άγάπη καί πάρε με μαζί σου, του λέγει ο άσθενής.

Ο Άββας Άγάθων άναποκρίθηκε μέ ευχαρίστησι στην παράκλησι του λεπρού καί, βαστάζοντάς τον, έφθασαν στην πόλι.

- Βάλε με εκεί πού θά πουλάς τά εργόχειρά σου, του λέει ο άνάπηρος.

Έτσι κι έκανε ο Άββας. Καί όταν πούλησε ένα σκευός, τόν ρώτησε ο λεπρός:

- Πόσο τό πούλησες αυτό;

- Τόσο, άπάντησε ο Γέροντας.

- Αγόρασέ μου μιά πίττα, του είπε ο λεπρός.

Καί ο Άββας του αγόρασε.

Όταν πούλησε κι άλλο εργόχειρο, ο άρρωστος τόν ξαναρώτησε:

- Καί τούτο πόσο τό πούλησες;

- Τόσο, άποκρίθηκε ο Άββας Άγάθων.

- Αγόρασέ μου καί λίγο κρασί, του είπε ο λεπρός.

Καί ο Άγάθων του τό αγόρασε.

Αφού λοιπόν πούλησε όλα τά σκευή καί κάθε φορά έκαμε τό ίδιο, μετά θέλησε νά φύγει. Τότε του λέει ο άνάπηρος.

- Φεύγεις;

- Ναι, λέει ο Άββας.

- Κάμε πάλι άγάπη καί πήγαινε με εκεί πού μέ βρήκες.

Πράγματι ο Άββας, βαστάζοντάς τον, τόν πήγε εκεί πού τόν βρήκε. Τόν χαιρέτησε καί γύρισε νά φύγει. Καί τότε ο λεπρός του είπε:

- Ευλογημένος νά είσαι, Άββα Άγάθων, από τόν Κύριο, καί στόν ούρανό καί στην γη!

Κοίταξε γύρω του ο Άββας μά δέν είδε κανέναν. Γιατί ο λεπρός ήταν άγγελος Κυρίου, πού είχε βρεθεί στόν δρόμο του γιά νά δοκιμάσει τήν άγάπη του!

3 ήμερες ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

Ο γέρον Χατζη-Γεώργιος διηγόταν κάποτε στον Ρώσο Αρχιμανδρίτη και Πνευματικό παπα-Μακάριο την κοιμήσι ενός μαθητού του, του πατρός Γαβριήλ και τις επιθανάτιες όπτασις, πού είδε εκείνος, ως εξής:

Τίς προάλλες έκοιμήθη ο αδελφός μας μοναχός Γαβριήλ, ο οποίος ήταν 26 χρόνων. Πρίν κοιμηθή ήταν άρρωστος μόνο δύο εβδομάδες. Τρεις ήμερες πρίν από την κοιμήσι του είδε ένα όραμα. Του παρουσιάσθηκαν τέσσερεις νέοι, πού φορούσαν διακονικά στιχάρια και ήταν περιζωσμένοι μέ όραρια. Αυτοί οι νέοι τόν προσκαλούσαν νά πάη μαζί τους ταξειδί. Τούς απήντησε:

Παρ' ότι θά μέ εύχαριστούσε πολύ νά ταξιδέσω μαζί σας, όπου κι άν πάτε, χωρίς εύλογία του Γέροντά μου, δέν τολμώ νά κάνω ούτε ένα βήμα έξω από αυτό τό κελλί. Περιμένετε λίγο μέχρι νά ζητήσω την εύλογία του.

Εκείνοι συμφώνησαν νά περιμένουν. Ο πατήρ Γαβριήλ κάλεσε έμένα και μου είπε

- Πάτερ Χατζη-Γεώργιε, ήρθαν νά μέ πάρουν τέσσερεις νεαροί διάκοι, ντυμένοι μέ ιερά άμφια. Μέ καλούν νά πάω κάπου μαζί τους. Δώσε μου την εύλογία σου νά πάω μαζί τους. Βλέπω ότι είναι πολύ καλοί άνθρωποι, ότι μέ αγάπησαν και θέλουν νά μέ πάρουν εκεί όπου μένουν οι ίδιοι. Όπου και νά μέ πάνε, μαζί τους παντού θά αναπαύωμαι. Σέ παρακαλώ λοιπόν, Πάτερ, άφησέ με νά φύγω μαζί τους γρήγορα.

Άφου τά άκουσα αυτά σκέφθηκα μήπως παραληρεί ο πατήρ Γαβριήλ λόγω της σοβαρης άσθενειας, η μήπως βρίσκεται σέ δαιμονική πλάνη. Γι' αυτό του είπα.

- Κάνε τόν Σταυρό σου, πές την εύχή του Ήσου και άπάντησε σ' αυτούς, πού ήρθαν νά σέ πάρουν: "Δέν μπορώ νά έρθω μαζί σας. Δέν μέ άφήνει ο Γέροντάς μου, επειδή δέν ξερούμε ούτε αυτός ούτε εγώ τί άνθρωποι είστε".

Αυτά του είπα νά κάνει και τά έκανε άμέσως μπροστά μου. Άλλά οι έμφανισθέντες νέοι του είπαν:

- Σου δίνουμε τρεις ήμερες προθεσμία άκόμα, στις όποιες μπορείς νά σκεφθής καλά και νά προετοιμασθής νά φύγης μαζί μας. Μετά από τρεις ήμερες θά έρθουμε νά σέ πάρουμε όπωσδήποτε.

Και ύστερα έγιναν άφαντοι.

Ο άσθενής, άφου μου μετέφερε αυτά, ήταν πολύ χαρούμενος και ήσυχος, λές και είχε τελείως αναρρώσει. Και όμως, παρ' όλη αυτή την αλλαγή, προαισθανόμουν ότι δέν θά ζήση πολύ και γι' αυτό συνέστησα στον Ήερομόναχό μου νά του κάνη τό Μυστήριο του Άγιου Εύχελαίου και νά τόν κοινωνά καθημερινά, άφου και ο ίδιος ο άσθενής, βέβαια, τό ήθελε. Την τρίτη ήμερα μετά από την εμφάνισι των νέων, ο άσθενής άρχισε γρήγορα νά εξασθενή σωματικά, ενώ τό πνεύμα του ήταν ήσυχος, όπως και πρίν. Δέν έχασε τίς αισθήσεις του μέχρι και της τελευταίας αναπνοής. Μία ώρα πρίν από την κοιμήσι του, ένας παρευρισκόμενος αδελφός, ο οποίος μένει κοντά μας σ' ένα έρημητήριο, ζήτησε από τόν άσθενή νά του άφήση, ως εύλογία, κάτι από τά προσωπικά του πράγματα. Ο άσθενής απήντησε μέ σταθερή φωνή:

- Μά τί νά σου δώσω; Άφου ξέρεις ότι δέν έχω τίποτε δικό μου. Νά, πάρε άμα θέλης από εκείνη την γωνία καμμία από τίς πέντε πετρούλες, τίς όποιες εναλλάξ κρατούσα στο στόμα μου, γιά νά μήν άργολογώ.

Άλλά ένας άλλος αδελφός, πού ήταν κοντά, του είπε:

- Μά ούτε οι πέτρες είναι δικές σου, είναι του Θεού και δέν μπορείς νά τίς δώσης σέ κανέναν χωρίς την εύλογία του Γέροντάς μας.

- Τότε συγχωρήστε με γιά τό θέλημά μου, είπε ο άσθενής. Μετά άρχισε νά αναπνήη πιό βαρεία και πιό γρήγορα από πρίν και νά κοιτάζη δεξιά-άριστερά. Εκείνη την ώρα τόν κοιτούσα προσεκτικά και είδα ότι χαμογελούσε. Μετά, όλοι μας τόν άκούσαμε νά λήη:

- Νά, ήρθαν νά μέ πάρουν εκείνοι οι τέσσερεις διάκοι και μαζί τους άκόμη ένας άλλος, καινούργιος διάκος. Γι' αυτό τώρα νά μέ συγχωρήσης, πάτερ, και νά μου δώσης την εύλογία νά πάω μαζί τους.

- Ο ίδιος ο Θεός νά σέ εύλογήση τέκνον μου νά μετοικήσης εις την αιώνια ζωή, νά πās και νά προσεύχεσαι εκεί στην Άγία Τριάδα γιά μās τούς άμαρτωλούς, του άπάντησα. Άμέσως μετά, χωρίς νά προφέρη λέξι, ήσυχα και ειρηνικά, άπεδήμησε πρός τόν Κύριον. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

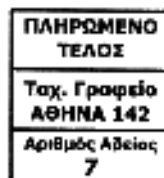
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ήσου Χριστέ, έλέησόν με